Nanda Roep

Plaza Patatta Paniek in Parijs

Plaza Patatta op reis

δ

Wie is wie?

Deze avontuurlijke dame is elf, het oudste kind in huis. Dat betekent dat zij de paspoorten voor het gezin al bij zich kan houden. En dat ze een eigen mobieltje krijgt zodat ze zelf bijvoorbeeld een boodschapje mag halen in een vreemd land. Enneh... dat is dus *echt* zo! Ze heeft een mobiel gekregen! Te leen, van haar moeder! Het is alleen voor deze reis, maar dat maakt haar niks uit. Een telefoon is een telefoon. Ze heet **Luna**.

Dit reislustige type is het tweede en ook jongste kind van de familie. Het maakt haar heus niks uit dat zij geen mobieltje mag, echt niet. (*Ahum*...) Zij is nou eenmaal de slimste en zal de Franse taal supersnel leren. Dan *vraagt* ze gewoon ergens een telefoon als ze die nodig heeft. Ze heet **Lotte**.

En deze lieve, mooie,
beroemde en rondborstige dame
is mevrouw Veldstra.
Mama Marianne, de opera-ster.
Zij kan helaas niet mee
naar Parijs, want ze is
aan het optreden in Bulgarije.
Nu moet papa Hans dus én
een workshop volgen
én voor hun dochters zorgen.
Daar maakt ze zich eerlijk gezegd
wel zorgen om.

En dit is hun vader:
papa **Hans Veldstra.**
Hij is de trotse kok van
hun eigen restaurant
Plaza Patatta. Het was
fijner geweest als hij
een *goede* kok was,
haha, maar ja, hij is
in ieder geval trots hè,
dat is ook veel waard.

Papa heeft een vriend, ‘Loek de kok’*, die wél kan koken.
Loek heeft geregeld dat papa bij **Monsieur Spatèl**,
een driesterrenkok, een workshop mag volgen.
Voor zijn verjaardag, lief hè?

Het houdt in dat hij mee mag kijken in de beroemde keuken,
en liefst helpt hij ook wat gerechten te bereiden voor
de diners.
Papa is er best zenuwachtig voor, want wat moet
een beginnende kok als hij in een keuken met drie sterren?!
Maar ja, je moet een gegeven paard niet in de bek kijken,
vooral niet als het zo spannend is. Dus zijn ze op weg.
Met de trein, naar Parijs in Frankrijk. Want daar is het
beroemde sterrenrestaurant van monsieur Spatèl...

---

* Zie: Plaza Patatta: ‘Stille nacht, angstige nacht’

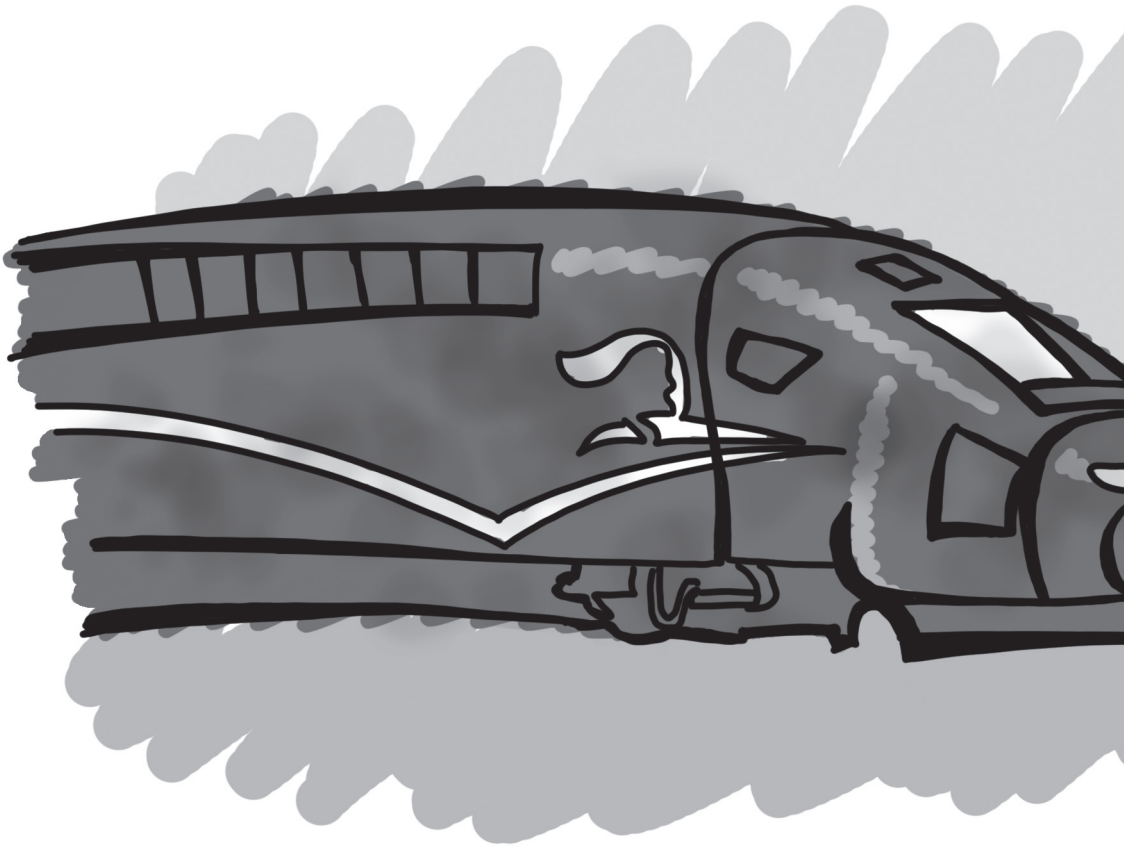
Kijk uit voor kinderlokkers

Met de trein zijn ze door Nederland en België gezoefd. Nu ze bijna bij Parijs zijn, schuift papa Hans dichterbij en kijkt zijn dochters ernstig aan. Hij zegt: 'Ik heb jullie toch vaak genoeg verteld over kinderlokkers, hè? Die gebruiken simpele dingen als snoep om kinderen te lokken...'
Luna en Lotte knikken. Ze reizen al zes uur, ze zijn blij als ze bijna uit de trein mogen. Ze zuchten diep en draaien met hun ogen: 'Ja, pap.'
'Neenee, niet zo geërgerd.' Hun vader hapt naar adem en het is wel duidelijk: hij gaat het hele verhaal nog eens doen.
'Er zijn mensen, meestal mannen, die lekkers meenemen, kindersnoep. Dan wachten ze tot ze kinderen alleen zien spelen en vragen ze of die kinderen misschien een lolly willen.'
'Dan zeggen we nee,' knikt Luna.
'Ze zeggen dat ze thuis potten vol snoep hebben en dat je wel mee mag om het te zien en snoepjes uit te kiezen.'
Lotte giechelt. 'Pap, we zijn geen kleuters meer.'
Luna stoot haar aan: 'Jij nog wel.'
'Ha. Ha,' doet Lotte, 'wat grappig weer.'
Maar Luna zit al weer in haar eentje te lachen om zichzelf. Ze speelt met het mobieltje. Het is echt een vette, een roze, waar je ook nog foto's en filmpjes mee kan maken.
Papa zucht. 'Goed zo, dat is belangrijk.'
Hij legt zijn hand op die van Luna. 'Je begrijpt toch hoe belangrijk het is, hè?' Luna kucht, maar Lotte knikt. Ze begrijpt het. Er zijn nou eenmaal slechte mensen op de wereld die slechte bedoelingen hebben.

En nu hun vader in Parijs lessen gaat volgen
bij een beroemde kok, zijn ze soms een ochtend alleen
in het appartement. Maar ze zijn al negen en elf,
heus wel groot genoeg, ze zullen voorzichtig zijn.

✤

Ze stappen uit op station *Gare du Nord*. Dat is
een beroemd treinstation, een van de drukste stations
van de wereld. Luna en Lotte vinden het vooral

een warm station, met te veel reizigers.
‘Straks krijgen jullie eten en drinken,’ zegt papa.
‘Als we in het restaurant zijn aangekomen.’
Luna’s mobiel begint te piepen. Ze zet haar rolkoffer neer en kijkt op de telefoon. ‘Een sms van mama,’ zegt ze.
‘Of we goed zijn aangekomen.’
Papa knikt: ‘Antwoordt maar als we er zijn,
dan kan je meteen vertellen hoe het restaurant is.’

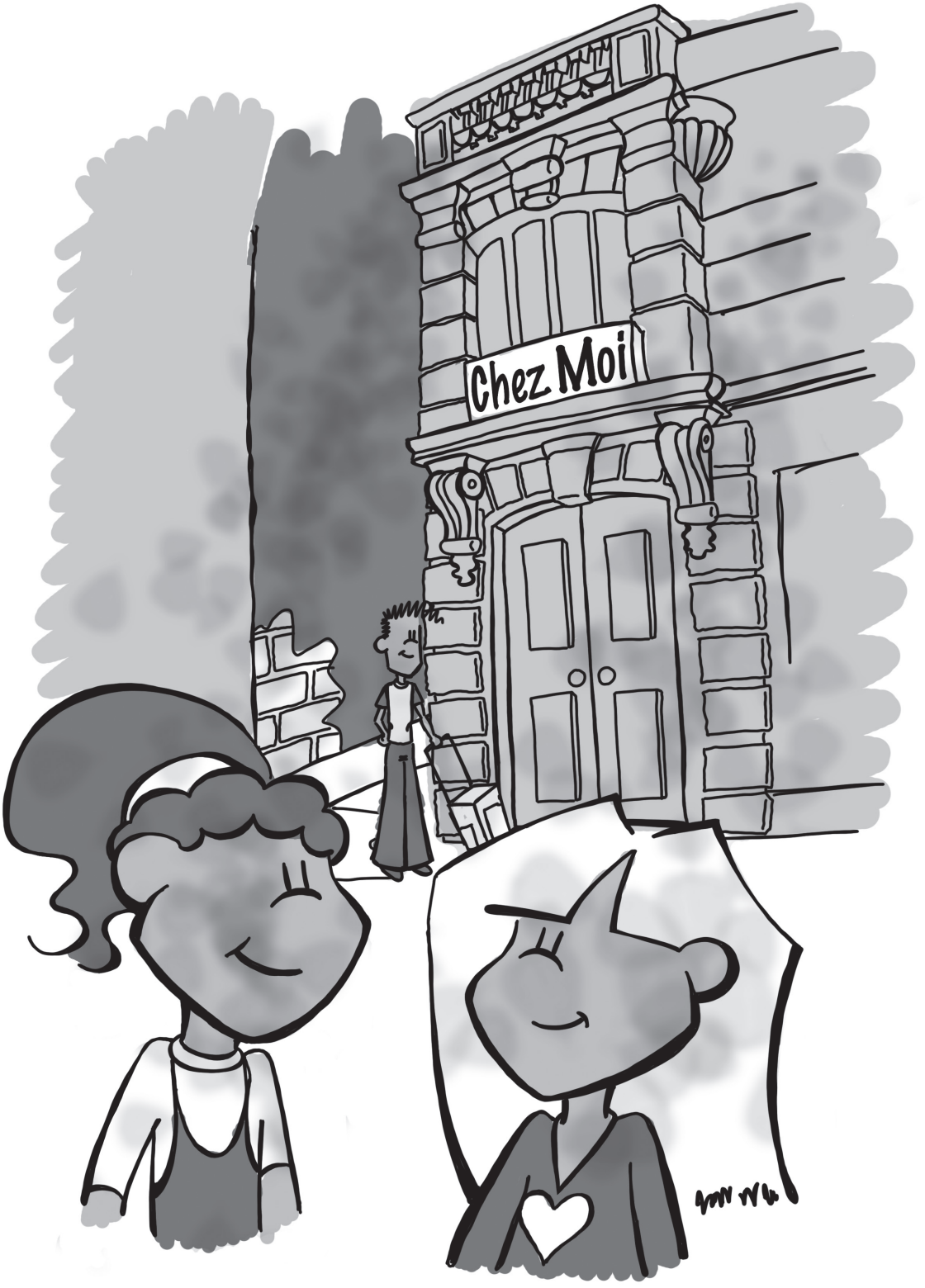

Het liefste zou Luna natuurlijk direct antwoorden.
Het liefste zou ze sowieso de hele dag
met de telefoon spelen! Het is de privé-mobiel van mama,
die ze gebruikt als ze thuis is, zodat ze niet de hele tijd
door werkberichten wordt gestoord.
Het liefste had mama de meiden mee willen nemen
naar Bulgarije, maar ze kon geen extra stoelen reserveren
voor het vliegtuig. Papa zei dat hij heus
goed voor de meiden zou zorgen, ook al deed hij
een kookcursus.
Op zich wilden Luna en Lotte wel bij Camil blijven
om samen voor Plaza Patatta te zorgen,
maar dat vond niemand van de volwassenen verantwoord.
Camil is zelf pas achttien, dat vond mama te jong om
én een restaurant te runnen, én voor twee meiden te zorgen.
Hij is sowieso al jong om een week een restaurantje
te runnen, maar ja, Camil komt uit het circus
en dan is alles anders...
Volgens papa zou Camil zéker te druk voor Luna en
Lotte zijn en zouden de meiden hem alleen maar
in de weg lopen. Nee, dit was een noodoplossing,
maar wel de beste. In de ochtend moeten ze
op papa wachten, in de middag doen ze samen
leuke dingen. Als er iets misgaat, kunnen ze bellen
met mama's telefoon. Op zich een goed plan.
Luna zal extra voorzichtig zijn met de mobiel,
en ze heeft plechtig beloofd dat ze in Parijs
niet het internet opgaat, omdat het dan superduur wordt.
Dus knikt ze nu lief naar haar vader. Straks, als ze
bij het restaurant zijn, kan ze mama terug sms'en.
Ze gaan met een roltrap omlaag en komen daar
in een wirwar van gangen terecht waar Luna en Lotte
hopeloos zouden verdwalen. Hier moeten ze

de goede metro vinden, en zelfs papa kan hier gemakkelijk de weg kwijtraken. Peinsend staat hij voor een groot bord waar een wirwar aan gekleurde lijntjes op staat.
De plattegrond van de metro.
'Volgens mij moeten we eerst met nummer vier richting *Porte d'Orléans* en dan overstappen op halte *Les Halles*. Hm...' Hij aait met zijn vinger over zijn kin, maar zegt dan: 'Ja, zo doen we het. Volg mij maar.'
Luna en Lotte voelen zich wat giechelig in deze gigantische wereldstad. Parijs. Met haar beroemde Eiffeltoren. En de Arc de Triomphe. En de Champs Elysées.
Lotte zingt alweer: 'O, Champs Elysées! *Tidatidadi*. Ooo, Champs Elysées!'
Luna valt haar bij: 'Hier zijn we dan / een leuk gezin / we feesten hier / en hebben zin!'
Lachend zingen ze samen door: 'Nu gaan we eerst de metro in, voor Champs Elysées!'
Met hun rolkoffer gaan ze een enorme roltrap af.
Papa is druk bezig de juiste route te zoeken.
Hij zegt: 'Denk erom dat ik je voor kinderlokkers heb gewaarschuwd, hè?'
'Jahaa,' zeggen de meiden, en zingen verder.

✤

Pas na een lange, lange metroreis waarbij ze moesten over stappen en papa Hans niet meer wist naar welke metrolijn ze moesten (lijn A, want die ging door ná halte *Arc de Triomphe*), staan ze nu eindelijk voor het restaurant van meneer Spatèl. Het is een smal huisje met houten kozijnen. Het staat onopvallend in een rij huizen, alsof het ertussen gepropt is.
Klein maar fijn – en niks bijzonders. Zo ziet het eruit.

Chez Moi